

3.1 Genitiv a dativ

Zjv 19,1: ἤκουσα ... φωνην ... ὁχλου – slyšel jsem hlas zástupu

Mt 23,1: ὁ Ἰησους ἐλάλησεν τοις ὁχλοις – Ježíš promluvil k zástupům,

Změnou koncovky ve slově ὁχλος se může vyjádřit myšlenka „něčeho“, nebo mluvení „k někomu“.

Existují další dva pády, v nichž se může vyskytovat podstatné jméno:

pád	ὁ		λογος	
	sg.	pl.	sg.	pl.
genitiv	του	των	λογου	λογων
dativ	τω	τοις	λογω	λογοις

Genitiv i *dativ* svým základním použitím odpovídají českému použití těchto pádů. Na *genitiv* se ptáme *koho? čeho?*, na *dativ* *komu? čemu?*. *Genitiv* se používá k označení vlastníka, *dativ* k označení osoby nebo věci, jíž nebo pro niž je něco učiněno, což je také známo jako *nepřímý předmět*.

Důležitá gramatika

Genitiv – vlastník/držitel/vlastník (*koho/čeho*)

Dativ – nepřímý předmět (*komu/čemu* nebo *pro někoho/něco*)

Příklady

- ὁ ἄγγελος του θεου λεγει τον λογον.
- 1. ὁ ἄγγελος = anděl – *nominativ* του θεου = Bůh – *genitiv*
τον λογον = slovo – *akuzativ*
- 2. Anděl je *nom.*, protože je to podmět. Bůh je *gen.* – držitel/vlastník.
Slovo je *ak.* – předmět.
- 3. Věta = „Anděl Boha (= Boží) říká slovo.“

